Ч. 223. Второк 18 (5) жовтня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмініcтрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Порядок дневний нинішного засіданя соймового. — Смерть саского короля. — З поля війни. — Лічунчан пророком.)

На порядку дневнім нинішного засіданя сойму стоять між иншими слідуючі замітнійші справи: Перше читане знесеня пол. Целецкого в справі основаня ще одної семинариї учительскої в напрямом переважно рільничим, устроюваня для учителів окремих курсів рільничих і курсів виділових на ширші розміри; — внесене пос. Стояловского взиваюче правительство, щоби не іменувало жидів самостійними рішаючими судиями і щоби змінило дотеперішні приписи о відбираню присяги в судах; — внесене пос. Шведа в справі зміни закона войскового в тім напрямі, щоби молодший син був увільнений від чинної службы у войску, скоро він потрібний до веденя господарства і удержуваня родини; внесеня послів о. Мазикевича і о. Еффіновича в справі соли для худоби в повітах равскім і брідскім; — внесене пос. Гурика в справі переміни рампи на двірци зелізничім в Станиславові. Дальше відбуде ся читане звітів поодиноких комісий соймових а між тими звіту комісиї правничої в справі вилученя 1366 морґів з катастральної громади Нивиця і прилученя того ґрунту до громади Станиславчик та приділеня его до брідского повіта і суду в Лопатині.

В Пільниц помер в суботу рано около пів до 3 год. саский король Юрий. Нині вечером тіло его буде привезене до Дрездна а похорон відбуде ся в середу. Король Юрий II. уродив ся 1832. Покійник підчас пруско-австрийскої війни був командантом саскої дивізиї, що пішла була Австриї на поміч. Пізнійше брав участь в німецко-французскій війні в 1870/1 р. а від 1888 був ґен. інспектором німецкої армії і тоді звернув на себе увагу тим, що виступив енерґічно против катованя вояків. Наслідником его стане тепер его найстарший син, Фридрих Август, уроджений в 1865, котрого жінка, як звістно, втекла з Жіроном, домашним учителем своїх дітий.

Чим докладнійші надходять вісти з поля війни, тим страшнійшою показує ся поражка российскої армії під командою Куропаткина. Маршалок Ояма оцінює страти Росиян на 30.000 убитих і ранених. Може бути, що страти не суть так великі, як їх Японці представляють, але фактом єсть, що битва межи Янтай а Бенсику єсть страчена для Росиян. В битві сій, як доносять, з российскої сторони брало участь около 260.000 мужа з 992 пушками. Вже сам факт, що Японці побили так велику армію, набирає великої ваги. Тому й не дивота, коли француские ґазети доносять в телеґрамах з Петербурга, що ся поражка зробила в Росиї дуже пригноблююче вражіне і велике заворушене. Відзивають ся голоси, котрі кажуть, що то не армія российска побита, але российска адміністрация, тота российска бюрократия, котра лиш того пильнувала, щоби душити всякий поступ і свобіднійший рух в державі а зовсім не допильнувала того, щоби армія була готова і здібна до війни. Декотрі німецкі ґазети висказують вже навіть обаву, що в Росиї готово ще може прийти до якихсь грізних заворушень, бо вся российска суспільність зачинає вже відчувати можливі наслідки сеї війни. Тепер вже не розходить ся ані о Манджурию ані о Порт Артур, але о великодержавне становище Росиї.

Про саму битву доносить „Standard“ з головної кватири ґен. Курокого під датою 11 с. с.: „Росияни побиті на цілій лінії; Японці відперли їх на 32 кільометри далеко і забрали їм 72 армат. Кажуть, що на головній дорозі командував сам Куропаткін а командантом коло Бенсіку (Пенсіку) був ґен. Мищенко. Бриґада российскої піхоти з одним полком кавалериї перейшла через ріку Таіці, але знайшла ся в так небезпечнім положеню, що мусіла чим скорше вертати назад і стратила богато людий. Росия-

Полковник.

(З француского — **Пилипа Монніє**.)

(Конець).

Стара женщина читала якусь стару книжку в своїй на пів темній комнатці, в котрій було все так тихо і спокійно, і поглянула на сина приязно, коли він входячи до комнати, сказав:

— Добрий вечер, мамо. Полковник прийде ві второк вечером до нас на обід.

— Ах! — відозвала ся стара женщина, глядячи на свого сина, свою гордість і потіху, через очиці. Відтак додала: Матильда і Ґіґі вийшли.

Тілько всього. Она его не зрозуміла. На жаль! Она не могла его вже розуміти, добра, стара жінка! Житє її сина розвивало ся в кругах, які їй від давна вже були чужі. З кождим днем пригнітав її все більше і більше вік, радости і терпіня ставали для неї рівнодушнійші і она брала чим раз меншу участь в житю.

Мотті почув себе сим разом справді нещасливим, самотним, опущеним, разом з старою женщиною, котра его не розуміла і з жінкою, котрої ніколи не було дома, коли він мав їй сказати щось радістного. Хотів вже виходити, коли увійшла Матильда. Коли їй сказав новину, она почервоніла і дуже утішила ся. Усьміхнула ся щасливо. Зрозуміла, що має значити та честь і обіймила свого чоловіка.

Ах, то була дійстно его жінка, друга половина его серця і его житя! Они обоє разом творили цілість!

І Мотті ніжно пригорнув її до себе.

Вечер, коли покладено Ґіґі до ліжка, Мотті предложив, аби замість як звичайно сидіти при сьвітлі висячої лямпи, перейти до сальону. З деяким трудом отворено вічно замкнені задля сонця і мух віконниці, котрі майже аж злипли ся.

На коминку стояв бронзовий годинник. Синяво-червоний ґвашовий образ висів на стіні; представляв Везув і неапольский залив, а з покритих тяжкою материєю канап, фотелів і крісел виходив неприємний склеповий сопух; всі ті меблі були ще за нові і заносили тапіцером. Мотті, що в думці на половину позинимав зі стільців і з зеркал покровці, заявив, що ґвашовий образ просто „страшний“.

— Не розумію — сказав до своєї жінки — як ти могла купити „щось так шаленого“.

Здоймив его зі стіни і тепер знов появила ся тапетована стіна, страшно лиса і пуста.

— Чогось бракує — сказала Матильда.

— Дійстно, чогось бракує — повторив Мотті.

І цілком прибитий почав роздумувати, як би зарадити лиху.

Правду кажучи всюди чогось недоставало. Видко було по симетрично упорядкованій, зимній комнаті, що в ній ніхто не мешкав. Мотті вибрав ся, аби глядати в инших комнатах за річами, якими можна би ще прибрати сальон і надати ему більше живий вид. Приніс ілюстровану часопись, два оловці, книжку, ручне зеркало, притискач на листи, велику емальовану брошку, власність матери, на котрій був вимальований остров посеред дуже синьої води, японьску тацу, яка звичайно лежала на его нічній шафці і на котру він клав ключики, спинки від маншетів і мошонку з грішми. Перейшов ся ще раз через своє мешкане і відкрив на вікні в кухни вазонок з цвитучою ґеранією, яку ему Перонна радо позичила; він взяв цьвіт, вложив его в скляну підставку на ніжках і глядав відтак довго за відповідним місцем для всїх тих предметів.

Вкінци сказав до жінки:

— Диви, тепер тут цілком инакше виглядає!

Здоймив сурдут і задиханий, червоний на лици, почав переставляти великі меблі та старав ся надати комнаті більше свобідного, принадного вигляду і затерти зимний, симетричний лад. Відступивши кілька кроків в зад, аби приглянути ся своїй роботі, трутив з неуваги скляну підставку з ґеранією, котра з бренькотом упала на землю.

— Що ти робиш? — спитала стара женщина, що між тим лишила ся була в їдальній комнаті і робила панчоху.

Мимо всяких заходів, аби надати свому мешканю більше теплого, сердечного вигляду, Мотті був невдоволений. Та незамешкала комната, що виглядала так „просто“, нагадувала ему его ціле житє, що плило „цілком звичайно“ і не вдоволювало его. Всьо у него дома ішло „просто“; голі, сильні руки Перонни гнївали его, коли подавала нині зупу, его гнївали поколені пальці Матильди, котра шила собі сама одїне, гнївали его річи, яких він перше майже

ни, як звістно, виступали зачіпно і виконали загалом 16 атаків зачіпних, але всі без успіху.

Кореспондент бюра Райтера в армії ґенерала Куропаткіна доносить під датою 12 с. м.: Завзята рішаюча борба, котра лютила ся найбільше вздовж зелізниці, дійшла нині до кульмінацийної точки. Росияни по 3-дневнім сьмілім атаку розпочали відворот і уступили на 5 миль взад. Сотки Росиян ідуть до лазаретів. Я придивляв ся борбі з горбів. Огонь був страшний. Вчера вечером відобрали Росияни в борбі на баґнети одну позицію, що перед тим були стратили. Нині розпочала ся завзята битва на цілім фронті на ново. Дим ґранатів творить густі хмари на просторі кільканайцять миль і закриває зовсім піхоту. Борба артилерії тревала цілий день. Якийсь полк дістав ся під так сильний огонь, що здавало ся, що до кількох хвиль цілий вигине. Около пів до 3-тої години армія российска почала вертати в повнім порядку, над ріку Шахо. О 4 тій і 5-тій годині ціла зелізниця і всі дороги були повні войска. Японці атакували сильно з полудня і полудневого заходу. Поїзди санітарні були цілий день в руху; також і инші поїзда везли вози повні ранених. Стациї Сюліндзу боронили Росияни аж до послідної хвилї, доки аж не перевезено всіх ранених і всі баґажі. — Той кореспондент доносить також, що Японці переступили вже ріку Гун, а то значило би, що они ідуть на Мукден.

В виду того, що Японці доси заєдно побивають Росиян, наводять анґлійскі ґазети лист славного хіньского мужа державного Лігунчана, котрий він на короткий час перед своєю смертию написав був до віцекороля Юнґлю в тій цїли, щоби той віддав его цїсаревій. В листі тім каже він:

„Многі хіньскі урядники кажуть, що не треба під ніяким услівєм віддавати Росії Манджурії. Хто так каже, не розуміє теперішности і негоден бачити в будучність. Коли відступимо Росиі Манджурию, то нам то не дуже пошкодить, бо тоді настануть межи Росиєю а Японією спори на границі Кореї, а то буде мусіло довести до конфлікту межи обома державами. Коли би в тій війні Японія програла, то нам треба буде помагати Росиї здушити Японців і позискати собі вдячність Росиї, котра тоді задержить Корею а Хіні верне Манджурию. Коли же би Росияни не могли оперти ся Японцям, то будемо могли помагати Японцям вигнати Росиян з Манджуриї, але тепер було би трудно відбирати Манджурию“. — Лігунчан предвидів добре, до чого Манджурия доведе Росиян; але ледви чи Хінці відважать ся тепер станути по стороні Японців і їм помагати.

Новинки.

Львів дня 17-го жовтня 1904.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір греко-кат. пароха в Турці о. Мих. Прухницкого на маршалка Ради повітової в Турці.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** іменувала Володисл. Едм. Вербицкого заступником учителя в реальній школі в Тернополи; перенесла в стан супочинку: Реґ. Адамову учительку у Львові, Ванду Яновску учит. в Перемишли і Івана Лубянецкого учителем в Коршилівцї.

— **Кваліфікацийний іспит** на учителів народних шкіл перед іспитовою комісиєю в Сокали розпічне ся дня 24 жовтня о 8 год. рано письменною частию. Подання належить вносити до 20 с.м.

— **Самоубийство лікаря.** У власнім мешканю в пасажи Миколяша у Львові відобрав собі житє вистрілом з револьвера в пятницю по полудни звістний лікар др. Чеслав Ума. Причиною самоубийства був сильний розстрій нервовий. Покійний полишив жінку і 3 дїтий.

— **Огні.** В Кореличах, перемишляньского повіта знищив оногди огонь 4 селяньскі загороди. Спалені будинки, ледве в половині обезпечені, оцінюють на 7.000 К. Причина пожару незвістна.

— **Загадочна історія.** На зелїзничій стациї в Гусятині найдено під стїною ваґона якогось чоловіка, повішеного на хустці. Показало ся, що то був зелїзничий робітник. 34-літний господар з Гусятина, Ілько Паламар. Мерлець представляв страшний вид. Шия була підрізана, в грудех велика рана, а ціле тїло страшно покалїчене, супротив чого здогадують ся, що небіщик не покінчив самоубийством, але упав жертвою чужої руки.

— **Надбайкалска зелізниця,** що-йно укінчена, що окружає полудневе побереже Байкалского озера і лучить стацию Байкал із стациєю Мисовая, єсть розмірно найдорожшою зелїзницею на сьвіті. Будова єї коштувала 52,523.000 рублів, хоч зелїзниця довга лише на 243 верст. Величезні кошти будови поясняють ся тим, що майже на цілій довжині шлях викований в надберережних скалах і вибудовано 32 тунелїв та 210 мостів. Зелїзниця має бути архитвором інжинїрскої штуки.

— **Вісти з Америки.** Американьска „Свобода“ пише, що звістний „митрополит“ Серафим викляв 4 сьвящеників, котрих сам висьвятив, за те, що они заложили независиму консисторию і своє виклятє оголосив в одній анґлїйскій часописи. Викляті відповіли знов в инших часописях, що митрополит не має права виключати їх з церкви, котра остає під юрисдикциєю независимої консисториї, що зовсім не признає „митрополита“ Серафима. При тій нагоді зазначують, що Серафим попав в руки російских політикерів і хотів передати церковні маєтки в руки російского синода. Они тимчасом живуть в свобіднім краю під „анґлїйскою хоругвою“ і чують ся свобідними людьми. Як доносить америк. „Свобода“, то люди держать сторону виклятих против Серафима, що хоче загнати нарід „в царославну кошару“. Викляті заборонили при помочи суду Серафимови вступу до независимих церков. В наслїдок того Серафим купив землю за 5.000 долярів і задумує будувати свою церков. Зачувати, що спільник Серафима, Тихон, хоче видавати часопись, але й наші Василияни задумують також видавати ґазету в Канаді і невдовзі мабуть стане она виходити. — В Гільсайд-Гом, Па. помер дня 23 м. м. Евген Бачиньский, що виемігрував перед 18 роками з Галичини і був першим руским складачем, що складав першу руску часопись з часів о. Воляньского п. з.

не замічав, а які єго тепер сильно дотикали. Він замітив навіть, що новопофарбована блюза жінки була під пахами витерта.

О півночи, коли вже нічого не приходило єму на думку сказати і коли же не міг найти ніякої річи „для прикраси сальону“, пішов спати.

* * *

В малім мешканю шестого поверха не говорено тепер о нічім иншім як о близьких відвідинах полковника.

Кождого разу, коли Перонна зробила що неаручного, говорила пані Матильда:

— Ах, коли б ви то зробили в присутности полковника!

А Ґіґі пересьвідчено, що полковник немов який людоїд, що пожирає всі нечемні діти.

За кождим своїм виходом приносив Мотті до дому якусь річ, котра була призначена надати мешканю приємнійшого вигляду. В той спосіб збогатив домашну обставу о два хіньскі віяри, синьо порцелянову вазу, скринку на циґара, „найновійший роман“, який поростинав до половини, а вкінци під покривкою, що тепер серед чудесних літних ночий займає єго незвичайно астрономія, позичив собі від одного приятеля всі твори Фіґієра, оправлені в шкіру.

Порядковано цілий дім; прано занависи, восковано підлогу, чищено всі мосяжні і мідяні клямки і шрубки, лякировано віконні рами. Погане пятно на стіні в коридори покрито париским афішем. Куплено два нові абажури. Фортепян прикрито новою капою. Матильда кождого днявставала блїдша, Ґіґі, на котру тепер мало звазано, була ще збиточнійша. Перонна майже з ніг валила ся від утоми.

А стара женщина, що против того заворушеня в цілій хаті протестувала мовчанєм або лагідними представленями, говорила:

— Любі дїти, робите за богато історий; ви повинні полковника приймати цїлком звичайно.

Але коли єї слів ніхто не слухав, она все більше відтягала ся і цїлими днями пересиджувала в своїй комнатці та читала свої книжку і робила панчохи.

Перонна справляла своїм господарям богато клопоту. Она була наскрізь хлопкою і могла навіть з хлїбом в руці, котрий лише що надкусила своїми білими зубами, увійти до сальону та заповісти, що „стіл накритий“. Мотті старав ся всякими можливими способами научити єї, аби говорячи не дуже кричала, а Матильда ушила їй із старої спідниці хорошу блюзу.

Кождого вечера по обіді переходжено тепер до сальону, де Мотті помимо страшної спеки не здоймав свого сурдута і де серед поприбиваних до стїн хіньских віярів, творів Фіґієра і револьвера, який Матті поклав на комині — бо то добре виглядало — пробовано свобідно і весело розмавляти.

Полишила ся ще лиш справа обіду. Она була найдовше неполагоджена і бесіді о тім не було кінця. Стара женщина радила, аби примінити ся до бажаня полковника і подати єму лише знаменитий булїон і дуже добрий кусник волового мяса. Але Мотті і єго жінка висьміяли стару. Атже треба буде полковника пересьвідчити, що уміє ся цїнити честь єго відвідин і що єго слова взяло ся лиш за жарт а не за правду.

Мотті старав ся пригадати собі на всі присмаки, які коли їв на бенкетах. Розглядав ся в старих списах страв і чим незвичайнїйше і чудачнїйше звучала назва якої страви, тим лїпшою видавалась она єму.

— То мусить бути смачне! — скрикував деколи, перериваючи читанє карт.

Найлїпше було би єму подобало ся, щоби всі страви були з труфлями і щоби по кождій з них подавано сервет, бо він вичитав в одній часописи, що так було підчас одного бенкету, в котрім брав участь король Сіяму. Єго жінка доказувала, що коли не хочуть удати ся до якого кухаря, то мусять вдоволити ся штукою кухарскою Перонни, котра як схоче, уміє дуже добре варити. Мотті признав то, бо найняти кухаря за богато би коштувало і тому відступив, очивидно дуже нерадо, від ракової зупи з присмаженою булкою і по довгих нарадах згоджено ся на зупу purée aux croubons — в котрій кухарска штука Перонни доходила до вершка знаменитости — дальше на телячі фриканда, курячі фрикаси, паштет з риб, волові філєти з оливками, шпинат в сосі, морожене, овочі, сири, каву і лїкери.

Обід коштував би 27 до 35 франків, вправді досить дорого, але чейже не кождого дня приймає ся полковника! З замовленєм вина спустила ся Матильда цїлком на чоловіка, він вибрав пять родів білого і червоного вина, фляшку Мадери, що стояла ще від хрестин Ґіґі в пивници, дві фляшки червоного Бордо марки Жулієн і фляшку Асті, яка мала купити ся у Дірра.

Вправді „Асті“ не дуже припадав до смаку Моттіому, волів би був правдивого шампана, але шампан був таки за дорогий і Мотті мусів погодити ся з обставинами. Але постановив собі так оправдати ся перед полковником:

— Пане полковнику, то вправді лиш простий Асті, яким сьмію піднести тоаст на ваше здоровлє, але я одержав єго від одного приятеля з Полудня, котрий там єго виробляє і я хотів вас лиш просити, аби ви попробовали....

Постановлено також, що Ґіґі не возьме участи в обіді.

Ґіґі іменно зробила ся в послідним часі просто „неможливою“, однако коли буде чемна, буде могла прийти до комнати по обіді.

„Америку“. З полишеного майна записав частину на Народний фонд і руску бібліотеку в Олїфантї.

— **Позір!** Товариство „Сокіл“, котре заводить в краю сторожі пожарні, уряджує в сім році фантову лютерию на дохід будови власного дому. В тій цїли видав „Сокіл“ льоси в видї переписних листків в 10 родах по цїнї 25 сот. льос. Набувати їх можна в „Соколї“ у Львові, по всїх складах „Народної Торговлї“ на провінциї як також в філїях „Сокола“ по більших містах. Кромі того видав „Сокіл“ на ту саму цїль облїґациї (зворотна позичка) по 10 кор. Набувати їх можна у д. Ів. Бачиньского, касиєра „Днїстра“ у Львові, Ринок 10.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Віден 17 жовтня. Є. В. виїхав вчера по полуднї до Будапешту, звідки верне 29-го на короткий побут до Віденя, а відтак поїде знову до Будапешту.

Праґа 17 жовтня. Клюб „социяльно-политичний“ скликав був на вчера зборі, на котрих відбувала ся нарада над справою заведеня загального права голосованя. По зборах получили ся участники зі страйкуючими робітниками будівельними і зробили демонстрацию перед нїмецким касином. Перед віденьскою каварнею промовляв проводир демонстрантів др. Совкуп. Коли урядники полїцийні хотїли заборонити єму говорити, хось із товпи вдарив урядника по плечох і з того прийшло до великої бійки з полїцию, котра ужила зброї і розігнала товпу.

Петербург 17 жовтня. Російска аґенция телеграфічна доносить з Лїбави: О 1 год. рано в недїлю виплила російска ескадра на широке море.

Мукден 17 жовтня. (Бюро Райтера). По суботнїшній перерві в недїлю рано борба розпочала ся на ново атаком Росиян на праве крило японьске о 10 миль на полудневий захід від Мукдену.

Париж 17 жовтня. Поражку Росиян приписують злощасному впливови Алексїєва і других впливових осіб на царскім дворі.

Харбін 17 жовтня. (Російска аґенция телеграфічна). Дня 14 с. м. прибули тут перші ранені. Борба не устає. Перші віддїли IV донської дивізиї козаків прибули тут.

Петербург 17 жовтня. Російска аґенция телеграфічна доносить з Харбіна, що там прибув вчера намістник Алексїєв. (В Мукденї вже єму душно; можна вносити з того, що положенє в Мукденї єсть небезпечне).

Льондон 17 жовтня. Після наспівших тут вістий з Токіо, борба в суботу рано розпочала ся знову на цїлій лїнїї і Японцї виступають офензивно. Росияни укріпили ся на горбах на всхід від лїнїї зелїзничої коло Шоголю і тут атакував їх ґен. Оку, підчас коли ґен. Курокі поновив атаки на три дивізиї резерви під командою ґен. Куропаткіна. Росияни уступились в північнім напрямі.

Токіо 17 жовтня. (Бюро Райтера, з дня 16 с. м.) Після вістий, які наспіли з поля війни, з числа знайдених на побоєвищи трупів російских можна оцїняти страти Росиян в послїдних днях на звиш 40.000. Донесеня о стратах японьских суть недокладні; на всякий случай страти тї суть в порівнаню з російскими значно менші. Ґен. Оку мав в часї від 10 до 14 с. м. убитих і ранених разом 2500.

I пізно в ночи, коли вже лежали в лїжках, обоє Мотті балакали ще довший час з собою. А коли виговорили ся, замовкали. Але не спали, тілько кожде з них думало свої думки. Мотті укладав всїлякі плянн, до яких нікому не сьмів признати ся, а пані Матильда почала потайки бажати собі кінця тої ворохобнї в спокійнім і тихім доси домі.

* * *

Надійшов второк.

То був сїрий день, що нічим не ріжнив ся від инших днів. Рано падав легкий дощ, але около десятої години небо випогодило ся і можна було з того заключати, що вечером буде хорошо. Коли Мотті пригадавши полковникови єго обіцянку, вийшов вечером з бюра, пійшов до лазнї, аби скупати ся. Сидів довго у ваннї, почував ся так добре у водї, єму здавало ся, немов би входив в якесь инше, красше житє. Він постановив собі від тепер не уживати деяких менше приличних слів, якими часом послугував ся і взагалї розпочати инше житє. І рукавички постановив тепер все носити.

Хотїв також зробити предложенє Матильдї, аби Ґіґі називала єї і єго „ви“. Вернувши до дому, одів ся в свій сьвяточний сурдут і перейшов ся по комнатах, аби пересьвідчити ся, чи всьо в порядку.

Єго мешканє видало ся єму тепер дійстно цїлком приємне, миле і чисте. На буфетї стояли рядом фляшки з вином, які трохи припорошено. Дві лямпи з великими червоними умбрами кидали рожеве сьвітло на сальон. На коридорі і в комнатах всюди чути було фарбу до запусканя підлоги і запах знаменитої кухнї.

Трохи неповоротними ногами, бо підлога була так гладка, що ледве можна було по ній ходити, мірив Мотті свої комнати. Наближала ся торжественна година.

Всї були зібрані в сальонї. Матильда в своїй хороший, рожевій сукни, бабка в сьвяточнім чипци, Мотті в сьвяточнім сурдутї і в зависокім ковнїрику, що дуже єго давив. Всї мовчали, бо нїхто не міг говорити від неспокою.

Хтось задзвонив. Мотті побліб і поспішив до дверий. То був хлопець з цукорнї; приніс мороженє.

Мотті трохи єго не побив; минуло ще чверть години. Над зібраною в сальонї родиною розляг ся немов смертельний страх. Бабка взяла свою роботу і почала робити панчоху. Не було чути нїчого крім тиканя годинника. Матильда переглядала книжку, Мотті почав як звичайно грати на фортепянї одним пальцем якусь пісню.

Знов роздав ся дзвінок, сим разом скоро, приказуючо, енерґічно. Аґа, полковник! Підбігли обоє до дверий, але — на жаль появив ся в них возьний з бюра з листом, на котрім стало „пильно“ і котрий він вручив Моттї'ому. Мотті читав в ґазовім сьвітлї коридора:

„Любий пане Мотті!

Незвичайно менї прикро, що не можу додержати слова. Трімоле з'явив ся в звістній вам справі цїлком несподївано і я мушу провести з ним вечер, аби дати єму всї потрібні пояснення. Отже другим разом, добре? Будьте ласкаві зложити мій глубокий поклін пани Мотті і будьте пересьвідчені о моїй для вас прихильности.

Ваш Шалїмедон“.

В тій хвили отворили ся торжественно двері їдальнї і Перонна з усьміхом на хороших устах відозвала ся:

Прошу пані, стіл накритий!

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Видання
Руского педаґоґічного Товариства.
у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточки 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Бриничанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірош: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелі дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цілком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

*Молитвенник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. Др. Л. Кельнер: Коротка істория педаґоґії 60 с. *Китиця желань 2. розширене видане 40 с. *Читанка ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. *Ів. Левицкий: Попались. Рідзвяні сцени 20 с. *Вол. Шухевич: Записки школяря 40 сот. *Тарас Шевченко: Кобзар для дітий 30 с. Гордієнко: Картаґинці і Римляни 20 с. *Юлій Верне: Подорож довкола землі 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. Др. Мих. Пачовский: Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. Дзвінок з р 1894 4 К. Др. Мандибур: Олімпія 40 с. Віра Лебедова: Гостинець дітям 50 с. *Василь В-р. „Джонатан Свіфт. Подорож Ґулівера до великанів 50 с. *Мальота: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. *А. Глодзіньский: Огород шкільний 1 К. 20 с. Сальо: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. Kokurewicz Józef: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. *А. К.: Робінзон неілюстрований 20 с. О. Нижанковский: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. *Дніпрової Чайки: Коза дереза 50 с. Мапа етноґрафічна Руси-України 40 с. Барановский: Приписи до іспитів 40 с. Дзвінок з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. Вол. Шухевич: Від Бескида до Андів 20 с. *Ів. Франко: Абу Каземові Капці 40 с. Дзвінок з р. 1901 6 К. Остап Макарушка: Короткий огляд рускс укр. письменьства 30 с. *Т. Шевченко: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. *Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. Віра Лебедова: Малі герої 50 с., опр. 70 с. *Ів. Спілка: На чужині 40 с., опр. 54 с. Стефан Пятка: Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. *Оповідання для дітий 40 с., опр. 54 с. *Мих. Коцюбиньский: Оповідання 40 с., опр. 54 с. *Олекса Катренко: Оповідання 40 с., опр. 54 с. Василь В-р: Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. *Л. Кримский: Переклади 40 с., опр. 54 с. Картки з історії Руси-України. 40 с. *Д. Н. Мамина-Сибіряка: Дитячі оповідання 30 с., опр. 44 с. *А. Пушкін: Байки 30 с. *Марко Вовчок: оповідання I. часть 30 с.; опр. 44 с. *Марта Борецка: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. *Ковалів Стефан: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. *Др. Мих. Пачовский: Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. *Гр. Л. Толотой: Казки 40 с., опр. 54 с. *Поеми О. Кониського: 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. Оповідання М. Вовчка. II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна. I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. *Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. Шекспір в повістках 30 с., опр. 60 с. Дві могилі, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлійскі казки, 24 с., опр. 38 с. *Леоніда Глібова: Байки 10 с. *В. Чайченко: Олеся; Комар; Два оповідання по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. Дніпрової Чайки, Казка про сонце та єго сина; Писанка по 10 с. Учитель на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені зьвіздкою, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний" поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропиґійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).